

som fru Birthe Rønn Hornbech beskyldte mig for. Så jeg accepterer fuldstændig undskyldningen. Jeg forstår, at det var en anden, fru Birthe Rønn Hornbech mente. Det er i orden.

Formanden:

Fru Birthe Rønn Hornbech for en meget lille kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen jeg må så konstatere, at der med hensyn til udhængning af selskabstømmere er en splittelse i Enhedslisten. Det er en godt ting at få at vide, at der splittelse i Enhedslisten.

Formanden:

Så er det sidste gang.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Skal det forstås på den måde, at fru Birthe Rønn Hornbech vil tage ansvar for alle de gange, hvor et medlem af Venstres folketingsgruppe har udhængt folk i pressen som skyldige, uden at de er blevet dømt? Skal det forstås på den måde?

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.12

Mødet genoptaget kl. 13.15

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om forstærket indsats mod udnyttelse af udenlandske kvinder til prostitution.

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.
(Fremsat 30/1 2001).

Sammen med denne sag foretoges:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om højere straf for handel m.v. med personer med henblik på seksuel udnyttelse.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 6/2 2001).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om opholdstiladelse og rehabilitering til personer, som er ofre for handel med personer med henblik på seksuel udnyttelse.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 8/2 2001).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

De to beslutningsforslag, B 104 og B 110, fra henholdsvis Socialistisk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti drejer sig begge om problemer med handel med kvinder. B 104 vedrører spørgsmål både fra indenrigsministerens, socialministerens og mit eget område, og B 112 fra Kristeligt Folkeparti angår alene indenrigsministerens område.

Det er derfor aftalt, at jeg først omtaler de spørgsmål, der vedrører mit eget område, og dernæst de spørgsmål, der vedrører socialministerens område, hvorefter indenrigsministeren omtaler de spørgsmål, der vedrører hendes eget område.

Men jeg vil gerne starte med at takke de to partier, som er forslagsstillere, for, at vi her i Folketinget i dag får lejlighed til at drøfte et meget vigtigt samfundsmæssigt problem, som jo ikke bare er et problem her i landet, men som er et internationalt problem og en kriminalitet, som forventeligt er i vækst. Hvis vi ikke gør noget effektivt for at dæmme op og bekæmpe handel med

mennesker, så vil det være et område, hvor de kriminelle netværk i verden vil se det som et lukrativt økonomisk område at sætte ind på.

Det er også derfor, regeringen prioriterer området så højt, som vi gør, både nationalt og internationalt. Det skal jeg vende tilbage til. Men som sagt tak til de to partier for, at vi får lejlighed til at drøfte det her alvorlige problem her i salen i dag.

Beslutningsforslag B 104 og B 110 går bl.a. ud på, at regeringen skal fremsætte forslag om ændring af straffeloven for at indføre en bestemmelse, der særskilt kriminaliserer handel med kvinder, ligesom det skal gøres muligt at anvende indgreb i meddelelshemmeligheden i sådanne sager.

Endvidere skal regeringen fremsætte forslag til ændring af serviceloven for at præcisere, at det er en kommunal opgave at foretage opøgende socialt arbejde over for udenlandske prostituerede, og at opgaven eventuelt kan overlades til private organisationer.

Jeg er som sagt helt enig med forslagsstillerne i, at menneskehandel og især handel med kvinder er en meget alvorlig kriminalitetsform, der må og skal skrives effektivt ind over for.

Lad mig derfor starte med at slå fast, at regeringen ser meget alvorligt på problemet med handel med kvinder, og at dansk politi arbejder målrettet på at efterforske denne kyniske kriminalitetsform, hvor der med profit for øje spekuleres i menneskeskæbner.

Under samrådet i Folketingets Retsudvalg den 15. august sidste år om handel med kvinder havde vi lejlighed til at drøfte både spørgsmålet om, hvorvidt vores straffebestemmelser på området er tilstrækkelige, og om der i disse sager bør ske en udvidelse af politiets efterforskningsmuligheder, navnlig i form af telefonaflytning el.lign. For at få belyst disse spørgsmål bad jeg derfor til brug for samrådet Rigsadvokaten undersøge, om der er behov for lovgivningsmæssige initiativer til bekæmpelse af kvindehandel.

I en samlet redegørelse for indsatsen vedrørende kvindehandel konkluderede Rigsadvokaten på baggrund af udtalelser fra Rigspolitchefen, fra politidirektøren i København og samtlige politimestre og statsadvokater, at der ikke er grundlag for at antage, at der er behov for nye straffebestemmelser på området. Rigsadvokaten fandt dog, at der kan være grund til at overveje en lovændring, som kan forbedre efterforskningsmulighederne i sager om kvindehandel, navnlig ved at give politiet adgang til at foretage

indgreb i det, der hedder meddelelshemmeligheden, dvs. at kunne gennemføre telefonaflytning med retskendelse.

Ifølge Rigsadvokaten vil det dog være mest hensigtsmæssigt at lade de nærmere overvejelser om behovet for en sådan lovændring afvente resultatet af en systematisk monitorering af handel med kvinder, altså en overvågning af området, som gennemføres af og er foreslået af Rigspolitchefen, og som gennemføres i samtlige 54 politikredse.

På den baggrund indledte rigspolitiet i forlængelse af samrådet en overvågning af området med handel med kvinder, der skal gøre det muligt at tilrettelægge en systematisk offensiv og fremadrettet politimæssig indsats til bekæmpelse af de bagmænd, der kynisk udnytter udenlandske kvinder til prostitution.

Som led i overvågningen har rigspolitiet for nylig foretaget en såkaldt fact-finding mission til de baltiske lande, hvor man erfaringsmæssigt ved, at mange af ofrene for kvindehandel kommer fra. Målet var at indhente viden dels om retsgrundlaget og om indsatsen over for problemet, dels om dets omfang og karakter. Også disse oplysninger vil naturligvis indgå i overvejelserne om udformning af de fremtidige indsatser til bekæmpelse af handel med kvinder.

Handel med kvinder til prostitution er en kriminalitetsform, som under ingen omstændigheder kan accepteres. Der skal ikke herske tvivl om, at regeringen ser med meget stor alvor på problemet. Viser der sig efter Rigspolitchefens undersøgelse behov for det, så vil vi tage de nødvendige lovgivningsinitiativer, f.eks. ved at give politiet adgang til at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden i disse sager.

Jeg synes dog, at vi skylder os selv ikke at gennemføre ændringer i lovgivningen, før vi har resultatet af Rigspolitchefens overvågningsprogram. Rigspolitchefen har meddelt mig, at resultatet forventes at foreligge inden sommerferien i år, og så vil jeg straks orientere Folketinget om regeringens konklusion på baggrund af Rigspolitchefens indstilling.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Europa-Kommissionen har fremsat et forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af handel med mennesker, som kan medføre, at vi må hæve strafferammerne på dette område. Der er altså to initiativer i øjeblikket, vi drøfter i Rådet for Retlige og indre anliggender; et, der knytter sig til menneskesmugling, som vi havde lejlighed til at drøfte før frokosten

her i Tinget, og også en rammeafgørelse, der knytter sig til handel med mennesker.

Vi er fra regeringens side åben over for at gå ind i konstruktive forhandlinger med vore partnere inden for Det Europæiske Fællesskab og se på, hvad merværdien er af det at lave fælles strafferammer på det område og hvordan vi også kan styrke den konkrete efterforskningsindsats vendt mod de her to alvorlige kriminalitetsformer, menneskesmugling og menneskehandel.

Der er jo ingen tvivl om, at strafferammer alene som sagt ikke gør det. Det kan have en præventiv virkning, at man ved, at der er tilstrækkeligt høje strafferetlige rammer. Det, der er afgørende, er jo risikoen for, at man bliver taget af politiet, at der er en effektiv retshåndhævelse, at politiet bruger sine ressourcer på feltet, og at man har effektive efterforskningsredskaber vendt mod den her kriminalitet, så man ved, at der er en sandsynlighed for, at politiet også kan opklare kriminaliteten. Det har som sagt været min tilgang til det og har været det hele tiden i drøftelserne med mine EU-kolleger. Men som sagt viser vi også en klar åbenhed over for at gå ind og se på vores egne straffebestemmelser, også når det drejer sig om handel med mennesker.

Det, der kendetegner den form for kriminalitet, er, at den i sin natur er grænseoverskridende, og derfor vil en styrkelse af vores internationale samarbejde også give en kærkommen og bedre mulighed for at kunne bekæmpe den. Det kræver altså, at vi arbejder grænseoverskridende. Det kræver, at vi arbejder fælles over vores grænser og ikke alene ser på vores nationale bestemmelser.

Danmark deltager derfor aktivt i det omfattende internationale samarbejde på området, der som sagt finder sted inden for rammerne af EU, men også af FN samt det politimæssige samarbejde, vi har på europæisk plan i Europol, ikke mindst samarbejde med Østersølandene om bekæmpelse af organiseret kriminalitet, Baltic Sea Task Force.

Lad mig i forbindelse med FN-situationen knytte nogle kommentarer til den seneste FN-konvention om organiseret kriminalitet, der blev holdt konference om i Palermo på Sicilien i december måned, og hvor jeg havde lejlighed til på den danske regerings vegne at undertegne konventionen, og hvor der jo er en tillægsprotokol til konventionen, der netop knytter sig til handel med kvinder. Jeg havde selv lejlighed til at over-

være den konference om handel med mennesker, der også var i Catania, hvor man drøftede, hvordan man også effektivt skal følge op på, at der nu er en international protokol, der satser på at styrke det internationale, det globale samarbejde i kampen mod handel med mennesker.

Vi har fra den danske regerings side undertegnet konventionen, men også de to protokoller, herunder protokollen om handel med mennesker.

Inden for det internationale samarbejde er der altså taget en række initiativer for at styrke bekæmpelse af handel med kvinder. I 1999 blev der således gennemført en informationsudveksling vedrørende omfanget af kvindehandel i regionen, og i foråret sidste år blev det besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe her, altså en arbejdsgruppe under Baltic Sea Task Force. Det er også her, vi har stået for informationsudveksling. Arbejdsgruppen, der nu er nedsat på området, har repræsentanter fra politiet, fra anklagemyndigheden, toldvæsenet og grænsemyndighederne i Østersølandene.

Danmark har netop her den 1. januar i år overtaget formandskabet for task forcen, og bekæmpelse af handel med kvinder vil under vores formandskabsperiode have meget, meget høj prioritet. Både de baltiske lande og Rusland og Polen deltager i samarbejdet, og jeg mener derfor, at det er et særdeles velegnet forum for planlægning af den politimæssige indsats på området. Her kan vi være et foregangsland og et foregangsområde i en region, hvor vi viser resten af verden, og ikke mindst vore partnere i EU, hvordan man regionalt kan samarbejde mellem eksisterende medlemmer af EU, men også mellem kandidatlandene og endda lande, der står helt uden for også i forhold til at være ansøgerland til EU, bl.a. Rusland. Vi vil vise, hvordan vi kan styrke det regionale samarbejde i kampen mod menneskehandel.

Jeg kan også oplyse, at regeringen i forlængelse af et samråd her i Retsudvalget i Folketinget i april sidste år om vold mod kvinder har nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe under ledelse af ligestillingsministeren. Arbejdsgruppen, der består af repræsentanter for alle berørte ministerområder, skal ud over vold mod kvinder også beskæftige sig med handel med kvinder med henblik på at sikre en bedre erfaringsudveksling og koordination af tværgående initiativer mellem de involverede ministerier.

Det er også hensigten, at arbejdsgruppen skal drøfte positive erfaringer fra udlandet, ligesom

særligt sagkyndige inviteres til at belyse forskellige problemområder og løsningsmodeller, også gerne private ngo-organisationer, som har gode ideer til, hvad vi kan gøre yderligere også på nationalt plan.

Beslutningsforslaget, vi drøfter her i dag, lægger også op til, at serviceloven skal ændres for at præcisere, at det er en kommunal opgave at foretage opsøgende socialt arbejde over for udenlandske prostituerede, og at opgaven eventuelt kan overlades til private organisationer.

Socialministeren har i den forbindelse bedt mig om over for Folketinget at oplyse, at kommunerne allerede i dag efter serviceloven udfører opsøgende arbejde over for bl.a. udenlandske prostituerede. Sådanne initiativer overlades også til private organisationer, der således sammen med kommunerne er med til at skabe kontakt med og yde støttende indsatser over for udenlandske prostituerede. Jeg kan i den forbindelse nævne, at der både af PRO-Centret i København, som er centret for forebyggende socialt arbejde for kvindelige og mandlige prostituerede, og af Reden i København ydes målrettet rådgivning om sikker sex samt social og særlig støtte til udenlandske prostituerede.

Hertil kommer, at der på finansloven for 1999 blev bevilget 31 mio. kr. til en forstærket indsats til forebyggelse af prostitution generelt. Midlerne er bl.a. anvendt til støtte til det sociale arbejde i forhold til gade- og narkoprostituerede og til at styrke den kommunale indsats over for prostitution.

Til slut vil jeg gerne endnu en gang understrege, at regeringen ser meget alvorligt på problemet med handel med kvinder, og at der, som det fremgår, sættes mange ressourcer ind på at bekæmpe problemet. Politiet arbejder intensivt og systematisk med problemet ved at efterforske konkrete sager, men også mere overordnet med at skabe et overblik over hele dette kriminalitetsområde. Også på det sociale område arbejdes der i kommunerne og blandt private organisationer målrettet på at støtte op om de kvinder, der er blevet ofre for denne kyniske kriminalitetsform.

Fra regeringens side er vi indstillet på at gennemføre den nødvendige lovgivning vedrørende handel med kvinder, men vi skylder os selv ikke at foretage ændringer af lovgivningen, før vi har et ordentligt beslutningsgrundlag i form af resultatet af Rigspolitechefens undersøgelser. Som sagt har jeg en klar forventning om, at den foreligger, inden Folketinget går på sommerferie,

sådan at jeg vil være i stand til at orientere Folketinget inden sommerferien, så de nødvendige lovgivningsinitiativer kan tages i den kommende folketingssamling.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Den del af to af beslutningsforslagene, der har at gøre med Indenrigsministeriets område, er jo dels beslutningsforslag nr. B 112 og en del af beslutningsforslag nr. B 104, som især drejer sig om muligheden for at få opholdstilladelse og også om muligheden for rehabilitering.

Forslagsstillerne bag beslutningsforslagene ønsker bl.a., at en udlænding, som henvender sig til eller bliver pågrebet af politiet, og som antages at kunne være offer for menneskehandel med henblik på seksuel udnyttelse, skal have mulighed for midlertidig opholdstilladelse, hvis de bistår politiet med opklaring af organiseret udnyttelse, og hvis de optræder som vidne i en retssag.

Sådan en mulighed er der allerede i dag. Kvindernes kan få beskyttelse i form af opholdstilladelse, hvis det er nødvendigt for at efterforske en sag mod organiseret udnyttelse, og hvis de skal vidne i en retssag. Men det er politiet og anklagemyndighederne og netop ikke Udlændingestyrelsen, der afgør, hvornår en bestemt udlændings tilstedeværelse er nødvendig af hensyn til efterforskningen og retssagen.

Dér, hvor Udlændingestyrelsen kommer ind i billedet, er, når politiet er blevet klar over, at en udlænding er ulovligt i landet. Det er så Udlændingestyrelsen, der tager stilling til, om den pågældende kan udvises.

Hvis Udlændingestyrelsen i forbindelse med en udvisningssag vedrørende en udenlandsk prostitueret modtager oplysninger om, at den pågældendes tilstedeværelse i Danmark under en eventuel straffesag er påkrævet, kan styrelsen i forbindelse med en udvisning normalt fastsætte udrejsefristen sådan, at den udviste først pålægges udrejse af Danmark, når hendes tilstedeværelse her i landet ikke længere er nødvendig.

Efter den lovgivning, vi allerede har, kan vi også sikre udenlandske kvinders vidneforklaring under straffesager mod eventuelle bagmænd ved at give visum til kvindernes ophold i forbindelse med vidneforklaring.

Der er også mulighed for at forlænge et visum op til 3 måneder, hvis det må antages at være af væsentlig betydning for efterforskning eller behandling af en straffesag. Den udenlandske kvinde får herved mulighed for at opholde sig

her i landet i længere tid end de 3 måneder, der er den normale længde for et visums gyldighedsperiode.

Endelig kan der også i efterforskningsøjemed under en langvarig optrævelse af en sag meddeles midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, sådan at den udenlandske kvinde kan opholde sig her i landet, indtil hendes medvirken under straffesagens behandling ikke længere er nødvendig.

Men det betyder ikke, at kvinder ikke har mulighed for at blive beskyttet mod forfølgelse i hjemlandet. Det har de. De generelle regler for asyl gælder også, og der er også mulighed for at få opholdstilladelse af særlige grunde. Der er jo efter den gældende udlændingelov allerede forskellige muligheder for at meddele opholdstilladelse i helt særlige tilfælde ved siden af den opholdstilladelse, som har med kvindens vidneafgivelse at gøre.

Hvis en udenlandsk kvinde frygter at blive forfulgt af bagmænd i sit hjemland, fordi hun er brudt ud af prostitution og har vidnet mod sine bagmænd her i landet, er der mulighed for, at hun kan opnå asyl.

Udlændingemyndighederne vil i sådanne sager som i andre asylsager vurdere, om den pågældende kvinde inden udrejsen var udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, eller om den pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet eller oprindelseslandet vil være i risiko for at blive forfulgt.

I praksis kender vi i hvert fald et eksempel på, at en kvinde, der var blevet lokket til Danmark og presset til prostitution, og som siden vidnede mod de ansvarlige bagmænd, fik asyl i Flygtningesnævnet. Det fremgår af Flygtningesnævnets beslutning i den pågældende sag, at Flygtningesnævnet fandt, at ansøgeren efter straffedomme mod bagmændene her i landet nærede en velbegrunnet frygt for repressalier i sit hjemland.

Hvis man ser hen til baggrundsoplysninger om forholdet i hjemlandet, fandt nævnet ikke med den fornødne sikkerhed at kunne lægge til grund, at hun kunne opnå de hjemlige myndigheds beskyttelse.

Der er derudover i udlændingeloven taget højde for, at der også udover asylsituationen kan være nogle ganske særlige situationer, hvor der skal gives opholdstilladelse af humanitære årsager. De bestemmelser gælder generelt, og jeg mener ikke, det vil være velbegrunnet, hvis de kvinder, vi her taler om, stilles anderledes og

bedre end de mange andre, der ønsker opholdstilladelse her i landet, og som også kan være i en vanskelig situation.

Med hensyn til det punkt i beslutningsforslag nr. B. 112, der handler om at yde hjælp til rehabilitering under kvinders ophold her i landet, vil jeg gerne, selv om det er justitsministerens område, henvise til, at der ved en lovændring fra maj 1997 om styrkelse af retsstillingen for ofre for forbrydelser er taget en række initiativer af betydning for vidner, der samtidig er ofre.

Det drejer sig bl.a. om etablering af et landsdækkende net af offerrådgivning, psykologhjælp og også andre foranstaltninger. Desuden er der på grundlag af en rapport fra 1998 fra en arbejdsgruppe under Justitsministeriet om vidnebeskyttelse foretaget en række ændringer af retsplejeloven med virkning fra 1. juli 2000.

Formålet med lovændringen og med de administrative foranstaltninger, der efterfølgende er taget initiativ til, er at give vidner en sådan beskyttelse og tryk af frygt for repressalier fra den tiltalte eller andre, at de ikke afholder vidnet fra at afgive forklaring i retten.

Regeringen har altså i de senere år sat en række foranstaltninger i værk, både når det drejer sig om lovgivning og administrative ændringer, for at forbedre indsatsen over for ofre for forbrydelser og for at forbedre ofrenes situation. Disse forbedringer vil også kunne komme de kvinder, vi her taler om, til gavn.

Jeg kan helt tilslutte mig justitsministerens oplysninger om, at der er en tværministeriel arbejdsgruppe, som Indenrigsministeriet også er med i, der drejer sig om vold mod kvinder og handel med mennesker. Den blev nedsat i forlængelse af et samråd i Retsudvalget i april 2000, og den består af alle berørte ministerområder under ledelse af min kollega, ligestillingsministeren, og den beskæftiger sig netop i dette halve år med spørgsmålet om indsatsen mod menneskehandel med henblik på at sikre en bedre erfaringsudveksling og koordinering af tværgående initiativer mellem ministerierne.

Det er også hensigten, at arbejdsgruppen skal drøfte positive erfaringer fra udlandet, og særligt sagkyndige inviteres til at belyse forskellige problemområder og modeller for løsninger.

Jeg synes, man må sige, at vi arbejder meget alvorligt med den her problemstilling i regeringen, og at vi hele tiden er opmærksomme på, hvordan vi kan gøre en stærkere indsats, og med den begrundelse indstiller jeg forslagene til forkastelse.

Sandy Brinck (S):

Udlændinge, som her i Danmark udnyttes til prostitution, er et voldsomt knæk på den værdighed, vi som velfærdssamfund burde have. Problemet er så alvorligt, at vi uden blødder kan betegne det som vor tids slavehandel.

Uanset om de mennesker er kommet hertil mod deres vilje, mod bedre vidende eller af sociale årsager, er der for os ingen tvivl om, at der i langt hovedparten af tilfældene, for ikke at sige alle, er tale om organiseret kriminalitet, hvor bagmændene her i landet og i udlandet tjener på kvindernes ydelser og på handelen.

Vi har at gøre med noget så usmageligt, at det bliver helt ufatteligt for almindeligt tænkende mennesker. Hvem kan forstå det hoved, der opfatter et andet menneske som en vare? Det burde ligge langt tilbage i fortiden, men det er nu-tid, og handelen og den efterfølgende prostitution kan meget vel være en mere indbringende kriminalitet end narkohandel. Det er ikke et velfærdssamfund værdigt, og i den socialdemokratiske folketingsgruppe deler vi den vrede og den indignation, som ligger bag beslutningsforslagene.

Vreden og indignationen har også ført til handling fra den regering, som Socialdemokratiet er et bærende parti i. Disse forbrydelser og de medfølgende skæbner har meget høj prioritet hos regeringen, hvor der som sagt sidder et tværministerielt udvalg og arbejder med løsningsmodeller.

Socialdemokratiet har noteret sig Rigsadvokatens vurdering af, at det ikke er paragraffer, vi mangler for at komme denne nederdrægtige form for kriminalitet til livs. Vi mangler bagmænd bag lås og slå, bagmænd, som kan dømmes efter de paragraffer, vi allerede har.

For Socialdemokratiet er der ikke nogen tvivl om, at en effektiv og rigtig indsats på området i høj grad handler om internationalt samarbejde. Logikken er til at få øje på. Når de kriminelle organiserer sig internationalt, og når forbrydelserne tydeligvis er grænseoverskridende, skal myndighedernes bekæmpelse også være det. Det er for os efterforskning og internationalt samarbejde, der skal til i bekæmpelsen af denne grove form for kriminalitet.

Vi tror særligt på samarbejdet mellem Østersølandene, hvor trafikken ofte går ud fra eller gennem, og hvor vi heldigvis allerede har fået sat emnet på dagsordenen i det praktiske politisamarbejde. Det er for os at se her, at kræf-

terne skal lægges i en effektiv bekæmpelse af menneskehandel til prostitution.

I forhold til efterforskningen er vi i øvrigt parate til at se på øgede instrumenter til de danske myndigheder. Vi er så at sige bløde i knæene over for at bryde meddeleleshemmigheden i disse grove sager, ligesom vi har gjort det i forhold til børnepornografi. Her må vi imidlertid også inddrage i overvejelserne, at hvis vi i EU laver fælles strafferammer over 6 år, medfører det i sig selv denne øgede beføjelse.

Vender vi os herefter mod den forulempedes deltagelse i opklaring af forbrydelsen, ja, så er der i dag muligheder, som indenrigsministeren nævnte det, som også bliver brugt. Vi anser det for sørgeligt og uacceptabelt, hvis man ude omkring ikke er opmærksom på det.

Det må ikke være sådan, som praksis er beskrevet i bemærkningerne til B 104, nemlig at kvinderne blot udvises på grund af ulovligt ophold uden at afdække om eller opfordre til anmeldelse af medvirken til opklaringen af forbrydelsen. Er dette tilfældet, må vi tage en diskussion om, hvordan vi ændrer den procedure. Målet er jo ikke at ramme ofret, men at få fat i de bagmænd, som systematisk og organiseret udnytter mennesker i en sårbar situation. Men lad os først og fremmest få et klart billede af den procedure, man anvender i disse sager.

Med hensyn til kvindernes risiko for social udstødelse i hjemlandet eller forfølgelse af den anmeldtes netværk af medbagmænd efter udvisning fra Danmark så forstår vi godt argumentet og alvoren. Det er i de situationer, man konkret må gå ind og vurdere behovet for asyl, hvilket der er muligheder for, og som indenrigsministeren nævnte, så anvendes de også. Vi synes, at det i udvalgsbehandlingen skal inddrages, hvordan og med hvilke erfaringer man håndterer det her spørgsmål i udlandet.

Alt i alt er Socialdemokratiet enig i alvoren, vreden og indignationen, som ligger bag de tre beslutningsforslag. Vi er umiddelbart skeptiske over for nogle af de instrumenter, der bliver nævnt, men vi vil godt allerede nu foreslå, at vi i Folketingets Retsudvalg parallelt med, at regeringen har deres tværministerielle udvalg, arbejder os frem til en fælles beretning.

Der er ingen tvivl om, at vi står med et alvorligt og et meget komplekst problem, og derfor skal vores opfordring være, at Retsudvalget behandler problemet ud fra alle de vinkler og svære afvejninger, der er i én sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at også Socialdemokratiet ser med stor alvor på den handel med kvinder, der foregår i prostitutionsøjemed. Og det glæder mig for så vidt også, at fru Sandy Brinck her kan meddele, at Socialdemokratiet er bløde i knæene for så vidt angår spørgsmål om eventuelt brud på meddelelseshemmeligheden, for at give politiet bedre efterforskningsmuligheder for at komme bagmændene til livs.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan Socialdemokratiet så stiller sig til spørgsmålet om at hæve strafferammerne. Det er jo også en del af diskussionen. Man kan bryde meddelelseshemmeligheden på to måder inden for strafelovgivningen. SF har et forslag, og Kristeligt Folkeparti har et forslag i dag. Jeg vil godt høre, hvordan Socialdemokratiet stiller sig til det spørgsmål, om man også er bløde i knæene, når det rent faktisk er sådan i dag, at våbenhandel og handel med narko straffes hårdere end handel med kvinder.

Er Socialdemokratiet ikke enig i, at der burde være en proportionalitet mellem handel med kvinder, handel med narko og handel med våben, sådan som Kristeligt Folkeparti har foreslået det i sit ene beslutningsforslag i dag?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har et andet spørgsmål til fru Sandy Brinck. Nu er det jo sådan, at Socialdemokratiet er bløde i knæene, når det drejer sig om at kigge på meddelelseshemmeligheden, men kan det rent teknisk lade sig gøre at ændre på bestemmelsen om meddelelseshemmeligheden i retsplejeloven, når man ikke har en straffebestemmelse, hvorefter man konkret straffer import af kvinder med henblik på prostitution? Tror fru Sandy Brinck ikke, at man får et problem i den forbindelse?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Først til hr. Jann Sjørnsen omkring strafferammerne: Jeg vil ikke udtale mig firkantet om, hvor strafferammerne skal ligge, for dybest set mener vi ikke, at det nøjagtig er dér, hele løsningsmodellen ligger. Jeg tror faktisk på, at det er i efterforskning og internationalt samarbejde. Men vi ved jo også, som jeg sagde i mit indlæg, at der er internationale forhandlinger om at få lavet netop en samlet indsats, og vi vil ikke være et helle for organiseret kriminalitet i Danmark.

Så til fru Anne Baastrup: Nu er jeg jo ikke jurist, som fru Anne Baastrup er det. Men jeg erindringsbare, at vi på området omkring børnepornografi har brudt meddelelseshemmeligheden. Men det er jo nogle af de ting, som jeg synes vi skal have afklaret i udvalgsarbejdet. Og jeg håber også, at fru Anne Baastrup vil være tilfreds med det svar.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det var fru Anne Baastrups spørgsmål, der kaldte mig op, for det ville jo være ærgerligt, hvis en så væsentlig debat, som vi skal føre her, kommer til at bære præg af en misforståelse.

Der er ingen tvivl om, at der kan straffes både for det, der kaldes eksport, og også for det, der kaldes import. Det er nogle lidt kolde udtryk at bruge over for en så alvorlig kriminalitet, vi taler om her, nemlig menneskehandel. Men der hersker ingen tvivl om det.

Grunden til, at fru Anne Baastrup rejser spørgsmål, er jo, fordi der ikke i de bestemmelser, vi har for alfonseri og rufferi i straffelovens §§ 228 og 229, særskilt er peget på den såkaldte import, altså når nogle bidrager til at få kvinder til prostitution til landet.

Men der er ingen tvivl om, at det er strafbelagt, og jeg må henvise til de konkrete straffedomme, der er faldet i sager, hvor det af byretterne er blevet opfattet som en skærpende omstændighed, når det drejer sig om at få kvinder fra udlandet her til landet med prostitution som formål.

Jeg må henvise til en byretsdom, der faldt i Københavns Byret den 1. juli 1999, hvor en dansk statsborger blev idømt 1 år og 6 måneders fængsel, altså 1½ års fængsel, for rufferi, og der blev beslaglagt 1 mio. kr. Her var der altså i dommen henvist til, at det var en skærpende omstændighed for retten, at der var tale om medvirken til at skaffe kvinder her til landet fra Østeuropa.

Der er også i Rigsadvokatens redegørelse, som er tilsendt Retsudvalget, en beskrivelse af øvrige straffedomme, der er faldet efter bestemmelserne, hvor det har været en skærpende omstændighed for udmåling af straffen, at der har været tale om såkaldt import af kvinder her til landet.

Så jeg forstår godt, at SF har været optaget af det her tema, men vi vil bare ikke bygge videre på en misforståelse, for så går vi forbi hinanden. Det er strafbelagt både den ene og den anden vej. Det, vi så drøfter, er: Skal vi så gå højere op i

strafniveau, og skal vi give politiet bedre efterforskningsregler fra det niveau? Og regeringen er som sagt åben for, også i forbindelse med de drøftelser, vi har med vores partnere i Det Europæiske Fællesskab, at vende tilbage til Folketinget og drøfte en gennemførelse af det i dansk ret.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Naturligvis er det såre fornuftigt, at man i international sammenhæng drøfter både straffniveau og strafferammer, og også hvordan man kan forbedre politiets efterforskningsmuligheder ved at samarbejde på tværs af grænserne.

Men jeg vil godt spørge, om fru Sandy Brinck og Socialdemokratiet mener, at en dansk diskussion om at forbedre politiets efterforskningsmuligheder og om at hæve strafferammerne – og de to ting hænger i hvert fald lidt sammen, i hvert fald i Kristeligt Folkepartis forslag; hvis man hæver strafferammerne til 6 år, jamen så får politiet automatisk forbedrede efterforskningsmuligheder – skal afhænge af, hvad man diskuterer i EU.

Hvorfor skal vi ikke bare tage initiativet i Danmark og sikre politiet disse bedre efterforskningsmuligheder? Hvorfor skal vi i Danmark vente på, hvad der sker internationalt i forhold til at fastlægge et straffniveau for handel med kvinder svarende til det straffniveau, som gælder for handel med våben og handel med narko? Jeg synes, det er svært at skulle vente på det og endnu flere rapporter og endnu flere udredninger osv.

Vi har efter min mening et tilstrækkeligt kvalificeret beslutningsgrundlag for at kunne tage stilling til det spørgsmål også i Folketinget og også i dag.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jamen jeg synes bare, at det er dumt på nuværende tidspunkt, når vi er så tæt på at have nogle internationale aftaler om, at vi i fællesskab, uanset hvor man kommer fra og til hvilket land, skaber den samme retlige mur, hvis vi siger, at vi så lægger os her.

Jeg synes faktisk, at der er noget fornuft i, at vi tager den internationale aftale, som er forestående, så alvorligt, at vi siger: Det her er international grænseoverskridende kriminalitet, her må vi gøre noget fælles.

Derfor får man mig ikke til at sætte årstal på, men jeg har også sagt, at vi er åbne for at hæve strafferammerne.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Jann Sjørnsen for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Det afstedkommer i hvert fald fra min side det helt generelle spørgsmål til Socialdemokratiet og fru Sandy Brinck, om det er Socialdemokratiets opfattelse, at dansk straffelovgivning for fremtiden, når det gælder grænseoverskridende kriminalitetsproblemer osv., skal være indrettet, alt efter hvad man kan blive enige om internationalt.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil rejse og høre, hvordan Socialdemokratiet forholder sig til, er så spørgsmålet omkring opholdsgrundlaget, som ikke har været så meget inde i replikskiftet endnu, hvor jeg går ud fra, at Socialdemokratiet ligger på linje med indenrigsministeren i det her spørgsmål. Det ville være naturligt, om det var sådan.

Men jeg vil så godt spørge i forhold til den rehabiliteringsindsats, som vi i hvert fald fra Kristeligt Folkepartis side lægger utrolig stor vægt på i vores beslutningsforslag, om det, der sker i dag i kommuner, ja, måske især i kommunerne mere i forhold til de private hjælpeorganisationer som PRO-Centret og Reden, som jo gør en fortræffelig indsats, sådan som vi ser det fra Kristeligt Folkepartis side, men hvor man må sige, at f.eks. Københavns Kommune jo altså lader meget tilbage at stå i forhold til, hvor mange penge de rent faktisk hoster op med, når det gælder om at hjælpe ofre for prostitutionsvirksomhed: Hvad forestiller Socialdemokratiet sig, der skal ske på det område?

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg vil også gerne følge op på det, hr. Jann Sjørnsen var inde på, for jeg synes faktisk, at Folketinget og befolkningen har et krav på at få at vide, hvornår man har tænkt sig at gøre noget ved det her.

Det er vel, vil jeg tro, 3 år siden, at vi debatterede de her spørgsmål første gang. Da var det ikke noget, man omfattede som et særlig stort problem, men sagen er jo den – og det kan man jo også se via pressen – at problemet er vokset og vokset og vokset. Og jeg synes, det er helt

utilfredsstillende, hvis man ikke kan få svar på, hvad man har tænkt sig at gøre fra Socialdemokratiets side, hvis der ikke sker noget i internationalt regi. Man har vel ikke bare tænkt sig at sidde og vente de næste par år, samtidig med at vi ved, at problemet aldrig har været større, og at det formentlig kun vil blive større i tiden frem.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Først vil jeg sige til hr. Jann Sjørnsen: Jeg synes stadig, som jeg sagde tidligere, at når vi er så tæt på at få et internationalt fælles grundlag, så skal vi afvente det, men det afholder os jo på ingen måde fra, at vi tager det op, hvis det af mystiske årsager ikke skulle ske.

Så spørger hr. Jann Sjørnsen, om det, der sker i kommunerne, er nok. Det bliver vel aldrig nok, og jeg synes netop, det er en af de ting, vi skal se på under udvalgsbehandlingen. Men det undrer mig lidt, at hr. Jann Sjørnsen på den ene side skælder lidt ud over det, der sker, samtidig med at de private organisationer, som hr. Jann Sjørnsen henviser til, jo faktisk er det, som er løsningsforslaget fra hr. Jann Sjørnsen.

Jeg synes, vi skal tage en konstruktiv debat under udvalgsarbejdet om, hvad det egentlig er, der sker rundt omkring. Jeg tror også, at indsatsen er meget forskellig rundt omkring. Hvad er det, vi kan gøre, hvis vi kan gøre noget for at gøre det bedre?

Til fru Gitte Seeberg: Nu skal vi lige holde fast i, at der faktisk er strafferammer, og der faktisk er retsforfølgelse, og at der faktisk sker noget. Det er ikke sådan, at vi har siddet med hænderne i skødet. Tværtimod. Det er faktisk denne her regering, der har været med til bl.a. på Østersøområdet at bringe det her helt op front på dagsordenen og sørge for, at det er i det praktiske politiarbejde, der, hvor der virkelig kan ske noget efterforskningsmæssigt, der bliver gjort en stor indsats.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jamen jeg er da helt enig i, at der er sket noget, og en af grundene til, at der er sket noget, er bl.a., fordi oppositionspartier har rejst denne her sag adskillige gange i Folketinget i de senere år. Men jeg kunne godt tænke mig at spørge Socialdemokratiets ordfører: Hvis der ikke foreligger noget resultat på denne her side af sommerferien, har man så tænkt sig på den anden side af sommerferien at sørge for at gøre noget? For jeg

må sige, at jeg synes, strafudmålingen i de domme, som jeg har kendskab til er faldet på det her område, er fuldstændig utilfredsstillende. Man kan se domme i sager, hvor kvinder har været tvunget ud i prostitution, hvor alfonsen eller rufferen får 8 måneders fængsel. Det synes jeg simpelt hen er uanstændigt.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så er det fru Sandy Brinck. Nej undskyld. Nej, men det er altså ikke nok bare at stå, man skal have hånden i vejret. Så er det fru Anne Baastrup først, jeg kan jo ikke altid gætte ved at se på folks hoveder, om de gerne vil have ordet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt lige gøre fru Sandy Brinck opmærksom på, at der rent faktisk i kommunerne ikke foretages det, som socialministeren tilsyneladende har oplyst til justitsministeren, og som justitsministeren nu har fortalt om.

Vi oplever inden for det sidste halve år en voldsom stigning i antallet af østeuropæiske kvinder, der kommer hertil relativt kort tid. De taler ikke det danske sprog, de har ingen kontakter, og de, ja, de presser også priserne på områderne, det er så, hvad det er, men de har et meget dårligt liv, og der er ingen indsats fra de kommunale myndigheder, og Reden og PRO-Centret har ingen muligheder for at samle dem her nye gruppe af kvinder op. De får en enkeltbillet hjem, når de bliver snuppet uden opholdstilladelse.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så har justitsministeren igen bedt om ordet.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, for jeg synes, det er rigtigst, når ordførerindlæggene går på, hvad der gøres konkret i administrationen. Så er det ikke et politisk partis ordfører, der skal stå til ansvar for det, men den siddende regering. Det vil jeg så gerne påtage mig et ansvar og svare på, for jeg synes, at den konservative ordfører kom meget let om ved det her.

Undskyld mig, men der har siddet en konservativ justitsminister i 10½ år på den post, jeg sidder på i dag. Vi hørte *intet* om kampen mod prostitution, *intet*. Der blev ikke foretaget noget som helst fra Det Konservative Folkeparti i kampen mod handel med mennesker, handel med kvin-

der, heller ikke i den tid, det har været i opposition.

Det Konservative Folkeparti har jo aldrig rejst en eneste debat i Folketinget om handel med mennesker. *Ingen*. Så skal man ikke være så flot her og stå op og gå efter en socialdemokratisk ordfører. Det hjælper ikke noget, at man hæver stemmen, hvis man har en dårlig sag.

Det, der er fakta i det her, er, at vi allerede i dag i straffeloven har straffebestemmelser med op til 4 års fængsel for rufferi. Vi har også straffebestemmelser for alfonseri, og de bliver brugt. Og man kan selvfølgelig godt trække en enkelt sag frem fra den 16. februar år 2000, hvor der blev afsagt en dom på 8 måneders fængsel. Jeg kan såvel trække en dom frem fra den 1. juli 1999, hvor der blev afsagt en dom på 1 år og 6 måneders fængsel, og sådan kan vi blive ved med at stå og slå hinanden oven i hovedet med konkrete sager.

Fakta er jo, at efter grundlovens bestemmelser er det overladt til domstolen at pådømme de konkrete sager efter den bevisførelse, der er for retten. Det skal da ikke være en socialdemokratisk ordfører, der skal stå her og procedere, om det var for lille en straf eller for høj en straf. Det er jo domstolens anliggende.

Vi kan diskutere her, om vi ønsker at hæve straffen og strafferammerne, og dér er der tilkendegivet fra Socialdemokratiet såvel som fra regeringen en vilje til at øge strafferammerne, fordi der er tale om en grænseoverskridende international kriminalitet, og fordi vi drøfter med vores partnere, at der ikke må være et helle i Europa for hverken menneskesmuglere eller mennesker i kriminelle netværk, der handler mennesker – det er jo så ubehageligt et begreb, at man næsten ikke kan få det over sine læber – handler mennesker til seksuelt misbrug. Det er vi jo enige om.

Og så synes jeg, det ville være klædeligt for den konservative ordfører at forholde sig til det frem for at udstille sig selv som værende et bedre menneske end os andre. Der er ingen, der her i salen der vil forsvare det. Det, vi taler om, er, hvilken vej vi skal gå for at kæmpe mod det her.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg vil godt sige til fru Gitte Seeberg, at på den her slags områder, hvor det er så alvorlig kriminalitet, vi taler om, og så alvorlige menneskeskæbner, synes jeg aldrig, det er særlig smagfuldt, at man begynder at dunke hinanden i ho-

vedet med, hvem der har gjort hvad hvornår. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at samtlige 179 medlemmer af dette Folketing finder det her så uanstændigt, at vi alle tager på det med den allerstørste alvor. Og så kunne jeg have gentaget justitsministerens indlæg. Nu kommer ministre altid før ordførere.

Til fru Anne Baastrup: Der er sikkert kommuner, som ikke opfylder deres forpligtelse. Det kan jeg da ikke afvise, og det må vi kigge på. Men det fører vel ikke til, at vi, hver gang der er nogen, der ikke opfylder det, vi har skrevet, så skal skrive noget nyt. Så skal vi vel sørge for, at de opfylder den forpligtelse.

Jeg synes, det er det, vi må kigge på. Opfylder kommunerne de forpligtelser, som indenrigsministeren nu har oplyst os, at de har? Det synes jeg vi skal kigge på.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så er det hr. Knud Enggaard som ordfører.

Knud Enggaard (V):

I Venstre finder vi, at det er et meget stort og et stærkt voksende problem, som de to partier i dag stiller forslag om. Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi agter at medvirke, hvad vi kan, til, at disse forhold kan rettes i det omfang, som det er muligt.

Jeg havde, ligesom flere andre sikkert havde det, mulighed for forleden aften at se en tv-udsendelse på en af de danske tv-kanaler. Den belyste stigningen i antallet af kvinder, der bliver bragt til landet med henblik på seksuel udnyttelse. Den belyste politiets problemer med at opklare kriminaliteten bl.a. i lyset af de mange, meget hurtige ægteskaber, der indgås af kvinder som indvandrere, som turister. Jeg forstod, at man i løbet af 3 uger var i stand til at skaffe sig en dansk ægtemand og dermed at bringe sig i en situation, som gjorde det sværere at finde frem til kriminaliteten.

Det er vel så i øvrigt også et spørgsmål, om der kan gøres noget i forbindelse med disse proformaægteskaber. Vi ser dette som en af nøglerne til, at man kan gribe ind i mekanismen. For det synes at være en veltilrettelagt mekanisme, at man rejser ind, man skaffer sig en kontrakt, et ansættelsesforhold, man skaffer sig en ægtemand, og så er prostitution jo i øvrigt et lovligt erhverv, og det vil sige, at så har politiet vel begrænsede muligheder.

Så spørgsmålet om disse proformaægteskaber er en af de ting, som jeg tror, man med fordel

kan tage op i forbindelse med udvalgsarbejdet. Hvad kan vi gøre ved det?

Det gælder vel også straffelovens svage bestemmelser omkring rufferi osv., at der findes bestemmelser, men har de taget højde for, hvad det er for en verden, vi i dag lever i? Der sker en bestandig udvikling, og det må straffeloven vel også prøve at indrette sig efter, sådan at man ikke er i tvivl om, at dette anses for en meget alvorlig forbrydelse.

I disse tider, hvor samarbejdet inden for Schengen diskuteres, er det også rimeligt efter Venstres opfattelse, at vi lægger vægt på mulighederne for, at man internationalt er i stand til at sætte ind over for disse forbrydere. Det gælder naturligvis også i samarbejdet med de lande, som ligger uden for Schengen, og der har været nævnt her med rette forholdet til Østersølandene, ikke mindst de baltiske lande.

Jeg har haft lejlighed til i Baltikum at stifte bekendtskab med de danske politifolk, som er udstationeret i et samarbejde med politiet i disse lande. Det er mit bestemte indtryk, at det er en meget effektiv og god måde, at man her i et tæt og loyalt samarbejde mellem afsenderland og modtagerland – for nu at bruge et lidt forkert udtryk – fra politiets side har en mulighed for at sætte en bremse ind allerede i den fase, hvor det har allermest mening.

De tre forslag har i øvrigt det til fælles, at de sigter på at bekæmpe udnyttelsen af udenlandske kvinder til prostitution, om end midlerne er noget forskellige.

I såvel nr. B 104 fra SF som nr. B 112 fra Kristeligt Folkeparti er man inde på, at den kvinde, der anmelder sine bagmænd til udnyttelsen, skal kunne belønnes. Det synes jeg er et principielt spørgsmål, som jeg godt vil have, at man diskuterer mere.

Kristeligt Folkeparti vil udsætte udvisningen ca. 3 måneder, mens sagen behandles. Og jeg forstod på det svar, vi fik fra ministrene, at allerede i dag kan anklagemyndigheden sikre sig bevisets stilling ved at give en opholdstilladelse. Men det kan vi jo diskutere rækkevidden af i udvalget, hvorvidt det er tilstrækkeligt eller ej.

Men i øvrigt har Venstre det principielle synspunkt, at vi er imod en belønning for anmelderi. Justitsministeren var ikke rigtig inde på det, men det er vel egentlig hans ressortområde. Er det rimeligt, at man har en bestemmelse, hvor man kan få, som det er foreslået, minimum 5 års opholdstilladelse og arbejdstilladelse i forbindelse med, at man vidner imod en bagmand?

Jeg tror, at selve det principielle i det fortjener en drøftelse. For man kan vel heller ikke udelukke det synspunkt, at beviset, vidneudsagnet, i et sådant tilfælde ikke er det allerstærkeste, når motivet til at afgive et udsagn er så helt åbenlyst, som tilfældet er her. Her er altså et principsspørgsmål, som optager os noget.

Venstre kan støtte, at udnyttelsen af udenlandske kvinder til prostitution bliver klarere medtaget i straffeloven. SF's forslag nævner det, og Kristeligt Folkeparti ønsker at forhøje strafferammen fra 4 år til 6 år, i særlige tilfælde til 10 år.

Vi vil se venligt på det. Vi har lyttet til den argumentation, der har været, også om det europæiske perspektiv. Men altså, en strafferamme på 6 år forskrækker ikke os i den sammenhæng her og ville jo så i øvrigt åbne adgang for, at efterforskningen kunne have de midler til rådighed, som man i øvrigt stillede forslag om.

Vi synes i Venstre, det er interessant, at SF med nr. B 104 går ind for aflytning som led i efterforskningen. Hvis jeg ikke tager helt fejl, er det ikke SF's normale synspunkt i spørgsmål om aflytning, men vi har da interesseret fulgt udviklingen her i SF.

Vi opfatter det som sagt som et meget alvorligt problem, at vi får udnyttelsen af kvinder til prostitution bragt væsentligt ned. Der er næppe tvivl om, at der her udvikles en form for kriminalitet, som er svær at ramme med den nuværende lovgivning, og at politiet fortjener al støtte for at kunne bekæmpe denne kriminalitet effektivt. Det medvirker vi meget gerne vil, ligesom vi synes, at man bør diskutere nødvendige sociale tiltag for at hjælpe de udnyttede kvinder og prøve at finde praktiske veje til, at det kan lade sig gøre.

Af de årsager, som jeg har nævnt her, kan Venstre ikke støtte SF's forslag, men vi vil se positivt på de to forslag fra Kristeligt Folkeparti, selv om der også i de to forslag er enkeltheder, som vi gerne ønsker at drøfte i udvalget. I det hele taget tror jeg, at en fortsat drøftelse under udvalgsarbejdet vil kunne være frugtbar for den fælles forståelse af de tiltag, som er nødvendige her.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg takker for hr. Enggaards tale. Jeg vil bare kort tage det principielle spørgsmål op om, hvorvidt det er en belønning, at man for en periode får en midlertidig opholdstilladelse knyttet til en arbejdstilladelse med henblik på, at man

kan vende tilbage i ro og værdighed. Det er et system, som man har indført i en lang række andre lande, og det er et forsøg på at få afdækket denne her organiserede kriminalitet, der står bag.

Forudsætningen for, at man reelt kan få den afdækket, er, at kvinderne i tryghed kan vidne med den bevidsthed, at de ikke bliver sendt tilbage til deres bagmænd lynhurtigt. Sådan som jeg i hvert fald er orienteret, er der gode erfaringer fra Belgien, Holland, i et vist omfang Italien og USA. Og når jeg fortæller de folk, jeg har snakket med om det her, om den danske lovgivning, står de fuldstændig uforstående. De lande mener simpelt hen, at det er for alvorlig en kriminalitet til, at man kan tale om, at det handler om belønning her.

Og så kort: SF's bud på at få afdækket denne her type af kriminalitet skal ses på baggrund af, at vi oplever den som en organiseret kriminalitetstype, og derfor lægger vi op til, at man skal kunne anvende nogle andre typer af efterforskningsmidler end sædvanligt, når det drejer sig om almindelig kriminalitet. Og vores forslag om aflytning baserer sig bl.a. på, så vidt jeg husker, politimesteren i Varde, der tilfældigt faldt over en sag, fordi han kunne aflytte i andre typer sager.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg synes, at hr. Knud Enggaard på Venstres vegne gjorde sig mange gode overvejelser omkring både SF's og Kristeligt Folkepartis to forslag.

Det, som jeg vil gribe fat i lige nu, er også diskussionen, om man ligesom belønner anmelderi ved at give midlertidig opholdstilladelse til disse kvinder, der bliver ofre for handel i prostitutionsoøjemed. Det mener vi selvklart ikke fra Kristeligt Folkepartis side. Det er et spørgsmål om at sikre bevisets stilling, sådan som også hr. Knud Enggaard var inde på.

Men et andet og lige så væsentligt aspekt ved vores forslag om midlertidig opholdstilladelse på 3 måneder er jo det, at man samtidig etablerer et rehabiliteringsprogram for den prostituerede, som altså er offer for menneskehandel. Og jeg synes, at det er vigtigt, at Venstre og også hr. Knud Enggaard tager stilling til begge aspekter i forhold til diskussionen om midlertidig opholdstilladelse. For det sidste er såmænd det væsentligste, når det endelig kommer til stykket, i hvert fald for Kristeligt Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Knud Enggaard (V):

Ja, til begge ordførere kan jeg sige om spørgsmålet om midlertidig opholdstilladelse som belønning eller modydelse for et vidneudsagn, at det jo ikke er tilfældigt, at jeg nævnte det standpunkt, vi har, fordi det vil kunne være en yderst uheldig ting, hvis det er sådan, at man kommer ind på, at et vidneudsagn kan belønnes med en modydelse.

Og så vil jeg sige: Jeg lyttede naturligvis med stor interesse til indenrigsministerens argumentation her, også den, der gik på, hvordan man kunne betrygge de pågældende kvinders tilbagevenden til deres oprindelsesland, og hvordan man også socialt kunne sætte ind i forskellige sammenhænge.

Begge dele var indeholdt i indenrigsministerens besvarelse, som jeg fandt tilfredsstillende.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

For at der ikke skal være tvivl: Det er domstolene, der vurderer vidnets troværdighed. Og domstolene ved jo, om det pågældende vidne har fået en opholdstilladelse og kender varigheden heraf i forbindelse med vidneafgivelsen. Derfor synes jeg – og jeg kan også huske, vi havde diskussionen sidst for en 3 år siden – det er lidt beskæmmende, at Venstre holder fast i, at domstole og politi tilsyneladende ikke er i stand til at vurdere vidners troværdighed og kun i den situation, hvor de mener, det er nødvendigt, giver dem opholdstilladelse.

Jeg synes lige, vi skal have en snak på et senere tidspunkt under udvalgsarbejdet om, hvorvidt man i Belgien og Holland oplever de problemer, som hr. Enggaard påpeger her fra Venstres side.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Gitte Seeberg som ordfører.

Gitte Seeberg (KF):

Først og fremmest synes jeg, det er en vigtig debat, vi har her i dag, en debat, som vi også tidligere har haft i Folketinget. Og jeg synes, at de tre beslutningsforslag, som ligger til drøftelse i dag, er gode forslag; i hvert fald er intentionerne gode i alle tre forslag.

Jeg er ikke i tvivl om, at alle 179 folketingsmedlemmer faktisk ønsker at gøre noget ved det her. Jeg beskylder ingen for ikke at ville gøre no-

get ved det, jeg tror bare, at vi har forskellige måder, vi gerne vil have gjort noget ved det på.

Først og fremmest synes jeg ikke, at sagen trænger til at komme i nogen syltekrug, tværtimod. Problemerne er vokset. Det Konservative Folkeparti vedstår selvfølgelig arv og gæld, men man kan vel ikke komme uden om, at problemet er vokset meget, meget efter jerntæppets fald, så lidt kredit må vi dog have.

Jeg vil gennemgå de tre forslag. Jeg vil starte med de to fra Kristeligt Folkeparti. Kristeligt Folkeparti foreslår i B 110, at der indføres en særskilt bestemmelse i straffeloven om handel med personer med henblik på seksuel udnyttelse, et spørgsmål, som er debatteret for nogle måneder siden.

Det Konservative Folkeparti er positive over for en sådan bestemmelse, ligesom vi er positive over for, at man øger strafferammen til fængsel i indtil 6 år, under skærpende omstændigheder i 10 år. Jeg synes ligesom Kristeligt Folkeparti, at der er tale om en så alvorlig forbrydelse, så at tale om strafferammer, som svarer til narko og lignende, kun er helt rimeligt.

Kristeligt Folkeparti har derudover et andet beslutningsforslag, B 112, som jo mere drejer sig om, hvordan man rehabiliterer de personer, som har været udsat for menneskehandel og seksuel udnyttelse. Og jeg vil sige om det her forslag, at vi overvejende vil se meget positivt på forslaget.

Forslaget er delt op i fire forskellige punkter. Det første, at udlændinge skal have en vis frist til at anmelde deres bagmænd, inden man bliver sendt ud af landet, kan vi kun støtte.

Vi kan også støtte, at man skal have lov til at forblive i landet, indtil en retssag er overstået, men sådan som jeg forstod på indenrigsministeren, så skulle de regler vi har i hvert fald ifølge indenrigsministeren allerede være tilstrækkelige. Men det synes jeg i hvert fald er værd at arbejde videre med i udvalget.

Jeg synes også, der er meget ræson i, at man kan meddele en eller form for kortvarig opholdstilladelse, hvor man kan få de her personer på ret køl igen og hjælpe dem. Så alt i alt vil vi stille os positive over for de to forslag.

SF har også fremlagt et beslutningsforslag, B 104. Det er lidt af de samme ting, der går igen. Det er en lidt revideret udgave af et tidligere beslutningsforslag, og den gang var Det Konservative Folkeparti også overvejende positiv over for en række af elementerne i SF's forslag.

Med hensyn til det første punkt forstod jeg på justitsministeren omkring import af kvinder og eksport af kvinder, at det rent faktisk forholder sig sådan, som SF ønsker, nemlig at begge dele er kriminaliseret.

Så er der det med opholdstilladelsen. Der er Det Konservative Folkeparti af den indstilling, at det forslag, som ligger fra Kristeligt Folkeparti, er mere spiseligt, om jeg så må sige, og kan varetage de samme hensyn som det, der foreligger fra SF's side.

Vi vil være en anelse betænkelige, eller rettere sagt, vi vil være *noget* betænkelige ved, at man uden videre meddeles en 5-årig opholdstilladelse og også arbejdstilladelse uden videre. Der vil det være vores indstilling, at det jo ikke skal være således, at man, blot fordi man har været udenlandsk prostitueret her i Danmark og vidner i en retssag, så mere eller mindre automatisk kan få en opholdstilladelse. Det kan vi ikke støtte.

Punkt 5 i SF's forslag om at give politiet mulighed for at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden støtter vi. Men når det så er sagt, vil jeg sige, at hvis Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag går igennem, vil det jo implicit indebære, at forslaget her bliver udført. Jeg forstod, at regeringen og Socialdemokratiet også var positive over for det, og det giver sig jo selv, hvis man forhøjer strafferammerne. Men i hvert fald kan vi tilslutte os det.

Så er der endelig det sidste punkt i SF's beslutningsforslag om, at det skal præciseres, at kommunerne har til opgave at hjælpe de kvinder, som er kommet ud af prostitutionen, og det kan vi naturligvis kun støtte. I det hele taget kan vi støtte, at der skal foretages flere sociale foranstaltninger over for de kvinder, der har været udsat for overgreb.

Alt i alt: Vi er positive over for Kristeligt Folkepartis to beslutningsforslag og vil afvise SF's forslag, selv om der er elementer i det, som jeg bestemt finder vældig positive.

Jeg håber, at resultatet af behandlingen af de tre beslutningsforslag bliver, at der kan skabes et flertal, så der rent faktisk kan ske noget på området, og jeg synes, vi skal foretage en meget grundig udvalgsbehandling af de tre forslag. Det skal være mine sidste ord.

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Det bliver næppe ordførerens sidste ord.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for de pæne ord, og blot for at præcisere det: Med hensyn til punkt 1 er det fuldstændig rigtigt, som vi også har skrevet i bemærkningerne, at ministeren på et eller andet tidspunkt har svaret, at det er strafbart at importere kvinder, men der er bare ikke nogen konkret straffestemmelse. Det er kun en detalje, men jeg mener bare ikke, man kan ændre meddeleleshemmeligheden, medmindre der er en konkret bestemmelse, man kan henvise til.

Det næste er, om man automatisk får opholdstilladelse: Slet, slet ikke. Udlændingemyndighederne skal have forelagt en konkret vurdering af politi og domstol, før man kan få en midlertidig eller varig opholdstilladelse, ingen tvivl om det. Det kan ikke være sådan, at man bare går hen og siger, at i øvrigt har man en eller anden historie om Brian. Nul! Der skal være en konkret begrundelse.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg lyttede også til indenrigsministerens indlæg her tidligere på eftermiddagen, og der er jo rent faktisk, som indenrigsministeren var inde på, givet i hvert fald en enkelt opholdstilladelse, og sagen har været fremme i pressen. Der er altså hjemmel til at give opholdstilladelse.

Jeg synes da, det er relevant at se på reglerne og se på, om tingene bliver gjort godt nok, og jeg forstår også af SF's forslag, at der ikke gives automatisk opholdstilladelse. Men jeg vil alligevel ligesom hr. Knud Enggaard være noget betænkelig ved, at man, hvis man kan sige det sådan, kan handle sig til en opholdstilladelse ved at være stikker. Jeg tror, vi skal være meget forsigtige med at tage det skridt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fra SF's side ønsker vi under ingen omstændigheder, at man skal kunne handle sig frem til en opholdstilladelse, slet ikke. Men når man taler med folk, der kender til området, hører man indimellem nogle fuldstændig vanvittige historier om grupper af kvinder, der bliver sendt hjem med en enkeltbillet, når politiet opdager, de er her uden at have en lovlig opholdstilladelse. I hvert fald i selve miljøet ved man, at der findes en bagmand, men kvinderne bliver sendt af sted, før sagen går videre, og grundlæggende synes jeg, det er uheldigt, at politiet i virkelighe-

den ikke har en forpligtelse til at foretage en vurdering.

Derfor synes jeg, der skal gives midlertidig opholdstilladelse med henblik på at få afdækket, om der ligger organiseret kriminalitet bag, og det er den forpligtelse, jeg synes, politiet skal have via en sådan bestemmelse.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Peter Skaarup som ordfører.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti hilser vi det meget velkommen, at disse tre forslag er til debat i Folketinget i dag. Vi synes, det er helt på sin plads, når regeringen ikke har evnet at få gjort tilstrækkeligt ved problemet, at oppositionen på forskellig vis stiller de forslag, der er nødvendige – ikke sådan at forstå, at vi mener, det er de vises sten, der er fundet, men vi synes, alle forslagene går i den rigtige retning, dog lige med undtagelse af et af punkterne, som jeg skal komme tilbage til.

Grundlæggende mener vi, det er helt afgørende, at det bliver sagt helt klart fra Folketingets side over for omverdenen, at vi ikke accepterer køb og salg af mennesker. Mig bekendt blev det afskaffet i 1840'erne i forbindelse med frigivelsen af slaverne i Dansk Vestindien, og siden dengang har det været kutyme og lovgivningspraksis i Danmark, at der ikke må handles med mennesker. Men der er en tendens, som desværre bliver mere og mere udbredt i denne tid, til, at man gør det alligevel. Specielt udenlandske prostituerede kommer hertil, og kyniske menneskesmuglere og efterfølgende alfonser eller andre udnytter kvinderne her i landet. Det skal der gøres meget for at undgå, og vi synes, det er rigtigt, man har fremsat disse forslag.

I beslutningsforslag nr. B 104 fra SF kan vi faktisk godt støtte punkterne 1, 4, 5 og 6, men vi er lidt skeptiske over for punktet om opholdstilladelse. Vi synes, der hos SF er en tendens til at sige, at bare folk får opholdstilladelse efterfølgende, kan man komme meget langt. Men problemstillingen er jo, at i det øjeblik der gives opholdstilladelse, følger der en hel del andre ting med i det danske system. Der er mulighed for at blive i landet i mange år fremover, hvis man får opholdstilladelse, og derfor er vi modstandere af den del af forslaget. Det er med i en lidt mere moderat udformning i Kristeligt Folkepartis forslag, men vi er stadig væk lidt betænkelige ved det, og med hensyn til SF's forslag er det helt

klart, at vi ikke kan acceptere, at der bliver den mulighed.

Vi hæfter os også ved, at indenrigsministeren har sagt, at det måske vil gøre Danmark til et arnested for den slags personer, der kommer hertil med det formål at udnytte den danske lovgivning, og det var jo ikke det, der var meningen med at bekæmpe tendensen til udnyttelse af kvinder til prostitution.

Med hensyn til Kristeligt Folkepartis forslag B 110 om højere straffe kan jeg sige, at vi deler de ønsker, der er i forslaget, og vi støtter det. Vi mener, det er helt på sin plads, at strafferammen fastsættes til 6 år og gerne også højere under skærpende omstændigheder, som Kristeligt Folkeparti foreslår. Det vil også give politiet muligheder, som de ikke har i dag, for at bruge de værktøjer som aflytning, indgreb i meddelelsehemmeligheden og lign., som er nødvendig. I nogle af de andre sager om menneskesmugling, som vi har diskuteret her i Folketinget, har vi set, at det kan være nødvendige værktøjer, som skal tages i anvendelse, så vi synes, det er helt rigtigt set, at de skal indføres. Politiet har i øvrigt også sagt flere gange, at de mener, det er nødvendigt, hvis de skal kunne komme kriminaliteten til livs.

Angående Kristeligt Folkepartis B 112 har vi som sagt lidt betænkeligheder ved den tredje pind om opholdstilladelsen. Det skal i hvert fald helt klart undersøges, om der reelt kan laves en begrænsning på 3 måneder, og det stiller vi os skeptiske over for. Vi har set, at i andre tilfælde, hvor der gives opholdstilladelse, kan man efterfølgende søge asyl og lign., og situationen kan blive en smeltedigel for nogle af de tendenser, som vel ingen ønsker at se i Danmark.

Der er desværre generelt set for langt mellem politiets tiltag over for denne form for kriminalitet, og det er nok her, hovedproblemet i virkeligheden ligger. Problemet er også, at politiet har begrænsede bevillinger. Hver eneste gang vi diskuterer spørgsmålet herinde, er det jo meget svært at få hevet ekstra penge i land til politiet, og det medfører altså, at politiet har nogle meget begrænsede muligheder for at gribe ind, også fordi der hele tiden siges fra politisk side: Der er altså også nye områder, som I skal tage jer af. Det og det skal I tage jer af, det og det skal I også tage jer af, og det og det skal I prioritere. Men politiet kan jo ikke prioritere det hele, de er nødt til at vælge.

Jeg tror, det er chefkriminalinspektør Aage Nørgaard Jensen fra Aalborg, der har sagt, at

udenlandske prostituerede nok skulle have lov til at passe sig selv og skulle have lov til at tjene lidt til livets ophold. Det var egentlig det, der startede hele diskussionen, så noget godt har det vel nok medført. Men jeg tror desværre, at det egentlig er holdningen rundtomkring i mange af politikredsene, for hvis vi ser tilbage på, hvor mange sager der rent faktisk er rejst, er det egentlig utrolig få.

Fru Gitte Seeberg har ret i, at i de sager, der trods alt er rejst, er der afsagt nogle relativt milde domme, der ikke har haft nogen særlig afskrækkende virkning. Hvis vi for alvor mener fra Folketingets side, at politiet skal prioritere disse sager, skal vi derfor også sende nogle penge til politiet, så det kan få tilstrækkeligt mandskab til at efterforske for alvor, for vi ved jo, det er et meget tidkrævende arbejde at efterforske.

Jeg har hæftet mig meget ved, at lederen af værestedet Reden, Dorit Otzen, som ved meget om dette her – måske er hun i virkeligheden den, der ved mest om det – har sagt flere gange, at der ikke bliver gjort nok fra politiets side. Jeg tror også, det er det, der skal til, men vi skal også hjælpe værestedet Reden, vi skal hjælpe PRO-Centret og andre gode kræfter, der arbejder med problemerne, så der kan fremskaffes yderligere oplysninger om de skadelige virkninger af det, der foregår.

Strafferammerne bliver selvfølgelig også diskuteret, og det kan da godt være, at justitsministeren og regeringen synes, det da er alle tiders, at man nu i EU diskuterer sig frem til, at der kan komme nogle højere strafferammer på området. Vi synes også, der skal være højere strafferammer, men det er da lidt at flygte fra problemerne, at det er EU, der skal trække højere strafferammer ned over hovedet på danskerne. Det er dog ikke løsningen. Hvorfor har vi ikke for lang tid siden fået styr på strafferammerne og givet politiet de efterforskningsmuligheder, der er brug for?

Samtidig er det et problem, at selv om man måske hæver strafferammerne internt i EU, findes de virkelige problemer måske mest i de øst- og centraleuropæiske lande, som ikke er medlemmer af EU. Så hjælper det ikke særlig meget, at man hæver strafferammerne internt i EU, og derfor mener vi grundlæggende, at strafferammerne slet ikke er et spørgsmål, EU skal tage sig af. Det skal vi selv ordne, og vi skal via bilaterale aftaler og mellemstatsligt samarbejde sørge for, at nogle af de øst- og centraleuropæiske lande

for alvor begynder at betragte prostitutionen som et problem.

Ydermere vil jeg også godt sige med henvisning til et forslag fra Dansk Folkeparti, som vi snart skal behandle her i Folketinget, at der er et kæmpeproblem i de visumordninger, vi har i dag. På grund af, at en hel del lande i Øst- og Centraleuropa gerne vil være medlemmer af EU, og fordi mange her i landet også gerne vil have, at de bliver medlemmer af EU, har man fjernet restriktioner, bl.a. med hensyn til visum. Borgerne i alle de lande, f.eks. Litauen og de andre baltiske lande, skal ikke længere søge visum for at komme til Danmark, og det gør det selvfølgelig nemmere for kyniske folk, der vil importere udenlandske kvinder til prostitution.

Derfor er det helt oplagt, at en af de allerførste ting, vi skal gøre, hvis der for alvor skal sættes ind, er at genindføre visumpligten, for ellers bliver det alt for nemt at komme over den danske grænse og efterfølgende blive udnyttet til prostitution. Jeg synes, det kunne være spændende at høre, hvad SF og Kristeligt Folkeparti siger til det, for det er en af de ting, der skal gøres, for at det hele kan nytte.

Jeg synes egentlig, det er meget illustrerende for diskussionen – og det skal være noget af det sidste, jeg kommer ind på – at så sent som i sommeren 2000 stillede bl.a. Dansk Folkeparti en række spørgsmål i Retsudvalget for at få beskrevet, hvor store problemer der egentlig var. Regeringen svarede, at fænomenet ikke bredte sig i Danmark, og at politiets indsats derfor måtte sættes i forhold til problemets omfang, som altså ikke var stigende.

Så sent som for et års tid siden var det altså ikke noget særligt problem, og det var ikke noget, man skulle gøre ret meget ved. Men det illustrerer i virkeligheden, hvor svært det har været at få regeringen i sving. Alene det forhold, at det er oppositionen, der skal komme med forslagene, tyder ikke meget på, at der kommer nogle initiativer, men vi håber da, at man kommer nogle skridt ad den rigtige vej og sørger for, at der kommer nogle indgreb mod den meget, meget foragtelige form for udnyttelse af kvinder, der her er tale om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er selvmodsigende, når Dansk Folkeparti på den ene side citerer en politimester for at sige, at de udenlandske piger skal have lov til at tjene lidt til dagen og vejen, og at

han helt præcis ved, hvor de er, og hvorfor de er her. Men samtidig beder Dansk Folkeparti om flere penge til politiet, for det er jo meget, meget svært at efterforske, og det er meget tidkrævende at efterforske. Det tror jeg ikke på. Det er ikke mere tidkrævende at efterforske disse forhold end at efterforske så meget andet.

Andre politimestre end ham, hr. Peter Skaarup citerede, har sagt, at de præcis ved, hvor miljøerne er, og de præcis ved, hvem der er bagmændene. Men der bliver alligevel ikke grebet ind, og det skyldes, at politiet ikke prioriterer de sager.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Svaret til fru Elisabeth Arnold er, at jeg tror, fru Elisabeth Arnold har ret i, at politiet udmærket godt ved, hvem det er, og hvor det foregår. Det er jeg fuldstændig overbevist om.

Jeg tror egentlig, det er sådan på samme måde som rockerkriminaliteten: man ved udmærket godt, hvem det er, man ved udmærket godt, hvor det foregår. Men efterforskningen, bevisførelsen er svær, omkostningskrævende og tidkrævende, og derfor kan man ikke kan prioritere sådanne sager. Det er svært at få folk til at vidne, og det er svært at bevise, at tingene rent faktisk er foregået, for når man spørger, om kvinden er blevet udnyttet, er truslerne mod hende måske så alvorlige, at hun ikke vil gå i retten, og derfor er nogle af de forslag, der er på banen i dag, gode.

Men det er også vigtigt, at vi får sagt til politiet: I skal prioritere de sager, men I får også nogle penge. Ellers tror jeg ikke, at de kan løfte bevisbyrden i retten, så det kan lade sig gøre at få de skyldige dømt. Det er hovedproblemet, og det er derfor, jeg mener, at politiet må have flere ressourcer, hvis de skal kunne tage de sager meget mere alvorligt, som vi jo gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen når politiet selv siger, at de ved, hvem det er, og de ved, hvor miljøerne er, og de ved, hvor der skal gribes ind, er der jo ingen undskyldning for ikke at rejse sagerne. Men hvad ville Dansk Folkeparti mene, hvis vi i stedet gjorde noget andet, f.eks. lavede en slags bonusafłønning til politiet og sagde: Jo flere sager I kommer med, og jo flere I får dømt, jo større bevillinger får I? Så kunne det være, der skete noget, og hvad ville Dansk Folkeparti mene om et sådant forslag?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg tror, der kunne blive en fare for, at der måske blev rejst nogle sager, der ikke var så meget kød på, så jeg tror, det ville være meget svært at indføre et sådant system.

Jeg mener, hovedproblemet står tilbage, nemlig at politiet ikke har de ressourcer til at prioritere de sager, som de gerne skulle have. Der er flere medarbejdere ved politiet til stede her i salen i dag, og jeg ved ikke, om de vil udøse deres erfaringer. Jeg ved i hvert fald, at de politifolk, som jeg kender, siger, at det desværre ikke er noget, de kan prioritere særlig højt, netop fordi det er ret omkostningskrævende, og de også mangler værktøjerne. Det er også et af hovedproblemerne. Kurt Jensen fra Københavns Politi har sagt det flere gange: Vi mangler værktøjer til at komme til bunds i det her, og nogle af værktøjerne kan de få, hvis et af forslagene her bliver vedtaget.

Det er et afgørende problem, at hver gang, der er nogle sager, siger vi bare til politiet: Det må I også gøre noget ved, det er også jeres opgave. Men der følger ikke nogen penge med, og politiet skal jo i forvejen bruge masser af ressourcer på Schengen og edb og den slags ting, som ikke hjælper noget på det område, vi diskuterer her. Så lad os se at få vedtaget nogle flere milliarder til politiet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Sonja Albrink som ordfører.

Sonja Albrink (CD):

Forslagene fra henholdsvis SF og Kristeligt Folkeparti har jo nøjagtig samme formål, nemlig at skærpe indsatsen mod handel med kvinder, og i bund og grund er det langt hen ad vejen de samme løsninger, man anviser i forslagene, selv om der i sagens natur er nuanceforskelle og forskel i vægtene.

Frem for at tage stilling til det ene forslag frem for det andet vil vi i CD gerne rose forslagsstillerne for at have taget initiativ til at fremsætte disse forslag og dermed genåbne debatten om de udenlandske prostituerede. Det er jo en debat, som til stadighed føres i mange organer og på mange niveauer i såvel EU som i Europarådet, så i stedet for at gå i detaljer med de enkelte forslag vil jeg overordnet gøre rede for de elementer, som efter CD's opfattelse bør indgå i en

skærpet indsats, og som i øvrigt også er medtaget i forslagene.

For det første mener vi, at det kan være på sin plads at få indført en selvstændig strafbestemmelse om import af kvinder til prostitution, på linje med hvad der gælder for befordring ud af riget i straffelovens § 228, stk. 2. Vi er ligesom SF opmærksomme på, at Rigsadvokaten i sin redogørelse fra august sidste år ikke har fundet, at der er grundlag for en sådan ændring, men selv om der ud fra en juridisk betragtning ikke er noget behov, kan der jo sagtens være det ud fra et politisk behov. I CD mener vi faktisk, at der vil være en betragtelig signalvirkning i en selvstændig kriminalisering af den import.

For det andet mener vi, at politiet skal have bedre mulighed for at efterforske sagerne, og vi er derfor helt enige i, at der skal gives politiet mulighed for at foretage indgreb i meddelelsehemmeligheden i disse sager. En ændring af retsplejeloven er derfor også på sin plads.

For det tredje er vi også enige med forslagsstillerne i, at der absolut kan være et behov for at tilbyde opholdstilladelse til de kvinder, som hjælper politiet med opklaringen af disse sager. Indenrigsministeren tilkendegav under sit indlæg, at dette allerede kan lade sig gøre, men jeg håber, at vi under udvalgsbehandlingen kan få nærmere undersøgt, hvordan det forholder sig på netop det punkt.

I en naturlig sammenhæng med de ting, jeg lige har nævnt, bør der for det fjerde selvfølgelig også i sagens natur tilbydes en eller anden form for rehabilitering eller behandling, om man vil, til de kvinder, som måtte ønske det. Rehabilitering må selvfølgelig meget gerne som foreslået af Kristeligt Folkeparti tage udgangspunkt i, at kvinden kan få et rygstød til at møde de kriser, som kan opstå, også i forbindelse med en eventuel hjemrejse.

Om det er det ene eller andet forslag, der er bedst, eller om de tre forslag, vi behandler, overhovedet er tilstrækkelige, vil jeg lade være usagt her, for der er absolut tale om nogle vanskelige problemstillinger, og der kan være ting, man ikke har taget højde for i forslagene eller ikke været opmærksom på i denne debat. Men én ting er sikker: I CD vil vi meget gerne være med til at bidrage til, at de intentioner, som ligger bag disse forslag, også bliver til virkelighed, naturligvis med udgangspunkt i de hensyn, som jeg også har fremhævet i min tale. Vi medvirker meget gerne til en positiv udvalgsbehandling.

Elisabeth Arnold (RV):

Også det Radikale Venstre hilser velkommen, at der i dag på Folketingets bord ligger tre forslag, som beskæftiger sig med det samme problem, nemlig det, som en af de tidligere ordførere kaldte vor tids slavehandel. Det er et stort problem, men det kan indimellem godt være lidt trættende at høre disse meget voldsomme, moralske udladninger om, hvor forfærdeligt problemet er.

Debatten i dag har koncentreret sig om to parter, nemlig bagmændene og kvinderne. Det Radikale Venstre er meget interesseret i at gøre alt, hvad der er muligt, for at komme bagmændene til livs, straffe dem og sørge for, at de ikke kan udføre deres gerninger, og vi vil også gøre meget for, at ofrene og vidnerne kan blive beskyttet, så de kan hjælpe med til at få opklaret disse sager og få mulighed for at komme ud af prostitutionen.

Men den tredje part i sagen, nemlig kunderne, som jo skaber efterspørgslen efter disse bagmænds og kvinders ydelser, er der ikke ret mange, der taler om, og det kan altså ikke nytte noget, at vi bliver ved med at tale med store følelser og megen forargelse om dette store problem, uden at vi overhovedet beskæftiger os med, hvem det er, der skaber efterspørgslen efter disse ydelser.

På forsiden af Århus Stiftstidende fra i dag står der, at mænd i Århus køber sex for 100 mio. kr. om året – 100 mio. kr. om året! Man regner med, at der er 250 prostituerede i byen, men kun tre af dem opgiver deres indtægt til skattevæsenet. Man kan måske sige, at det er et specielt forhold, som ikke er særlig relevant i denne sammenhæng. Men hvis man tager Ekstra Bladet en tilfældig dag og kigger på kontaktannoncerne, reklamerer der direkte for udenlandske kvinder: latinamerikanske, thailandske, baltiske, brasilianske, indiske, caribiske osv. osv. Der er altså et kæmpemarked for disse ydelser, og jeg kan ikke forstå, hvordan vi kan holde en lang debat i dag om dette problem uden overhovedet at appellere til en eller anden form for selvransagelse hos alle de kunder, der er grundlag for markedet med alle disse forretninger.

Det er et kæmpestort internationalt problem, og både i FN og Europarådet og andre organisationer vedtager vi resolution på resolution på resolution om at gøre, hvad vi kan for at modvirke trafficking, og hvad det nu hedder, menneskehandel. Det er et stort kvindepolitisk problem, og det er et stort kriminalitetsproblem, men det

er altså også et moralsk problem. Jeg er ked af at skulle stå og være moralsk her i Folketingssalen, men vi mangler altså nogle kunder med selvransagelse, som siger: Det her vil vi ikke være med til at støtte. Vi kan gøre lige så meget, vi vil på lovgivningssiden, på straffesiden, og vi kan give politiet flere ressourcer. Men hvis politiet lukker øjnene, og hvis kunderne er ligeglade og bare siger, at de kvinder skal da have lov til at tjene lidt til dagen og vejen, sker der jo ingen verdens ting.

Det Radikale Venstre vil gøre alt, hvad vi kan, for at komme dette uvæsen til livs, men vi må diskutere alle aspekter i problemet og ikke blot det, der handler om bagmændene og pigerne. Vi må også tale om, hvilket ansvar kunderne har. Vi medvirker meget gerne til et godt og grundigt udvalgsarbejde i Retsudvalget og støtter, at vi får en beretning om dette problem.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg synes, det er meget fint, at fru Elisabeth Arnold på Det Radikale Venstres vegne bringer det aspekt, som handler om kunderne, ind i debatten.

Det er jo fuldstændig rigtigt, at kunderne ikke er umiddelbart omtalt i de forslag, som er fremlagt her i dag, hverken i SF's eller Kristeligt Folkepartis forslag. Jeg vil dog sige – ikke fordi jeg har brug for nogen form for retfærdiggørelse i denne sammenhæng – at ved tidligere lejligheder er dette spørgsmål sådan set bragt på bane, i hvert fald fra Kristeligt Folkepartis side. Vi har faktisk tidligere foreslået, at man kriminaliserer kunderne, netop for at understrege, at det ikke bare er et spørgsmål om bagmænd eller et spørgsmål om ofre. Det er selvfølgelig også et spørgsmål om at fokusere på kunderne. Det er faktisk vores holdning, at man bør kriminalisere kunderne, og i hvert fald burde vi sørge for at tilvejebringe mere viden om kunderne, inden vi måske når så vidt, som man bl.a. har gjort i Sverige ved forskellige undersøgelser.

Jeg er også enig i det, der blev sagt om annonceringen, og jeg så meget gerne, at Det Radikale Venstre og regeringen ville være med til at tage initiativer på det område. Men hidtil har vi bare ikke set, at man ville det.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Det var en flot tale, fru Elisabeth Arnold holdt, og fru Elisabeth Arnold ramte plet: Vi har nogle

problemer med kunderne, og vi har også nogle problemer med politi, der ser gennem fingrene med trafficking.

Men det er ikke mit indtryk, at de svenske tilstande er efterlignelsesværdige. Det, jeg hører fra Sverige, hvor man har kriminaliseret prostitution, er, at den bare foregår et andet sted. Man annoncerer over Internettet, man gemmer sig væk fra alfarvej, og risikoen for, at man kommer gruelig galt af sted som kvinde, er til stede, fordi der er ikke er nogen væresteder, nogen tilholdssteder, hvor man selv og ens kolleger kan være, så det er jo heller ikke vejen frem. Jeg er faktisk bange for, at der ikke er noget andet rigtigt svar end at holde nogle flotte taler som den, fru Elisabeth Arnold kom med.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg siger da tak for de pæne ord om den flotte tale, men det er jo ærgerligt, hvis det eneste, man kan gøre, er at holde nogle taler, som i øvrigt ikke giver sig udslag i nogen som helst form for ændring af den adfærd, som skaber problemet.

Jeg er enig med fru Anne Baastrup i, at svenske tilstande nok ikke er svaret. Det er ikke så længe siden, vi hørte nogle referater om, hvordan det var gået i Sverige, efter at man havde kriminaliseret prostitutionskunder. Prostitutionen var bare flyttet til et andet sted, man kontaktede hinanden på Internettet og på andre måder, og det vil sige, at gadeprostitutionen var forsvundet, men selve prostitution var der stadig.

Jeg tror ikke, det er andet end at lukke øjnene for realiteterne, og jeg tror ikke, det er vejen frem. Men vores eget system, hvor vi har kriminaliseret kunder til prostituerede under 18 år, tror jeg såmænd heller ikke helt på. Så vidt jeg ved, er der ikke fældet én eneste dom over kunder til prostituerede under 18 år. Jeg håber, justitsministeren måske kan give et svar på et senere tidspunkt, men ellers kan vi jo spørge om det i Retsudvalget.

Jeg har ikke nogen færdige løsninger på, hvordan vi kommer det her til livs, og hvordan vi løser det problem, jeg nævnte i min tale. Men jeg holdt indlægget i frustration over, at vi svinger os vældigt op i vores forargelse over den trafik og kommer med skældud på regeringen, fordi den ikke har givet mulighed for hårdere straffe, og skælder ud på politiet, fordi de ikke efterforsker. Sagen er, at store dele af samfundet simpelt hen lukker øjnene for problemet, fordi man ikke ved, hvad man skal gøre ved det, og så

himler man op mod politikerne, fordi de ikke har skærpet straffene. Det ville formentlig ikke hjælpe spor, men vi må også diskutere den side af problemstillingen.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten er enig i, at der er brug for en forstærket indsats mod den udnyttelse af kvinder, som sker gennem prostitution.

De forslag, som vi behandler, forholder sig kun til en del, men en meget vigtig del af denne problematik. I dag er det således, at import af udenlandske kvinder til prostitution omfangsmæssigt er et langt større problem end eksport af danske kvinder til udlandet, og vi er helt enige med forslagsstillerne i, at denne import af kvinder skal kriminaliseres. Det er muligt, at man som oftest kan få straffet de skyldige i denne slavehandel ved anvendelse af andre paragraffer, men det er vigtigt at slå fast, at disse handlinger i sig selv er kriminelle og kan straffes.

Vi ønsker dog ikke på nuværende tidspunkt at skærpe strafferammerne. Bl.a. på initiativ af Kristeligt Folkeparti skal Straffelovrådet, som vi også diskuterede under det foregående punkt, analysere relationerne mellem straffene for forskellige forbrydelser. Før den planlagte redegørelse foreligger, vil Enhedslisten ikke medvirke til at skærpe eller for den sags skyld, hvis nogen skulle komme med forslaget, mildne strafferammerne på noget område, heller ikke på dette.

Vi er enige i, at det er rimeligt, at kvinder, der er importeret hertil med det formål at holde dem i prostitution, nyder en særlig beskyttelse og fordele i forhold til udlændingeloven. Vi mener imidlertid, at vi skal give permanent opholds- og arbejdstilladelse til disse kvinder. Det forekommer ikke særlig humant, at vi lader kvinderne opholde sig f.eks. 5 år i Danmark og derefter sender dem hjem.

Et eksempel, hvor kvinden er 18 år, da hun kom, og nu er 23 år, har lært dansk, måske begyndt at arbejde, uddanne sig, få netværk, måske familie, hvorfor skal hun så sendes hjem? Måske vil hun gerne, og så bør hun selvfølgelig have støtte til at vende hjem, men hun bør også have mulighed for at blive.

Vi er også skeptiske over for forslagernes krav om, at kvinderne skal bistå politiet med opklaring af den organiserede udnyttelse og i den forbindelse vidne for domstolene. Ud over de mere principielle ting, som vi bestemt kan forstå, og som hr. Knud Enggaard fra Venstre kom med, så

mener vi, at det er problematisk at indføre belønninger for at vidne i retssager på en måde, som politiet opfatter som tilfredsstillende. Det kan føre til meget lav kvalitet af de vidneudsagn. Dels vil det også ofte være sådan, at kvinderne faktisk ikke kender de egentlige bagmænd eller måske giver oplysninger, der viser sig at være forkerte, som så i sagens efterforskning kan give indtryk af bedrag fra kvindernes side. Desuden er det tænkeligt, at kvinderne trods løfter om beskyttelse osv. ikke vover at give de relevante oplysninger.

Vi vil foreslå, at man i det videre arbejde med dette forslag inddrager de erfaringer, der er gjort i Italien, hvor man har oprettet fem prostitutionscentre for kvinder, som er ofre for trafficking. Her har man valgt at lade disse centres undersøgelser af kvindernes forhold være afgørende for bevilling af opholds- og arbejdstilladelse.

Enhedslisten er imod at udvide politiets muligheder for at gribe ind i meddelelshemmeligheden. Problemet i forhold til disse sager har snarere været politiets afvisning af at arbejde seriøst med sagerne end mangel på redskaber.

I de grove tilfælde af trafficking vil der desuden ofte være tale om voldtægt, frihedsberøvelse, narkokriminalitet osv. Her vil man kunne komme op på en strafferamme på 6 år.

Det er indlysende, at det opsøgende arbejde over for disse kvinder skal opprioriteres. Det er en offentlig opgave, men det vil sikkert være fornuftigt at lade private institutioner med offentlig støtte stå for dette arbejde. Disse kvinder vil ofte have en meget velbegrundet angst for myndighederne. Og desuden er det tvivlsomt, om den fornødne ekspertise er til stede i de kommunale forvaltninger.

Anonyme rådgivninger med såvel opsøgende virksomhed som et sted, hvor kvinder kan henvende sig personligt eller telefonisk, er nødvendige. Det bør undersøges, om der er brug for flere midler eller andre initiativer for at sikre, at også det opsøgende arbejde bliver landsdækkende.

Selv om vi altså har en række indvendinger i forhold til de fremsatte forslag, er vi positive over for intentionerne, og det vil afspejle sig i vores deltagelse i udvalgsarbejdet.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 104, fru Anne Bastrup.

Anne Bastrup (SF):

Det har været en helt, helt anden type af behandling af de her beslutningsforslag i denne omgang i forhold til sidst. Der er i de forskellige partier en langt større alvor omkring problemstillingen, end vi har oplevet tidligere. Det er selvfølgelig glædeligt, at Folketingets partier på denne måde har fået øjnene op for en problemstilling. Det er glædeligt, at justitsministeren så klart har sagt, at politiet skal prioritere denne arbejdsopgave. Og det er også glædeligt, at indenrigsministeren bruger så megen tid på at fortælle om alle de muligheder, der er, for at få en eller anden form for midlertidigt eller lidt længerevarende visum eller opholdstilladelse, hvis det er, at man skal vidne i sager af denne karakter.

Og så til specielt indenrigsministeren: Det er selvfølgelig også beskæmmende, at man i dagens Information kan læse, at indenrigsministeren har den opfattelse, at hvis det er sådan, at man hjælper de her kvinder med at komme til at vidne for domstolene, så betyder det bare, at der bliver mere salg af kvinder, at flere udenlandske kvinder bliver udnyttet til prostitution. Det er en måde at tænke på, som vi ikke har været inde på her i salen, og jeg synes heller ikke, at det er en måde at forholde sig til det her problem på, som jeg i øvrigt heller ikke har hørt at andre partier har taget fat i. Det er mit indtryk, at partierne som sådan her i salen ser med stor alvor på det og rent faktisk ønsker at få opklaret den her type af forbrydelser og få rehabiliteret, hjulpet kvinderne.

Jeg har i forløbet kommenteret de fleste af indlæggene bortset fra hr. Søren Søndergaards. Jeg har fuld forståelse for, at hr. Søren Søndergaard mener, at man ikke behøver at ændre på principperne eller reglerne for meddelelshemmeligheden, fordi der som regel er en eller anden form for kriminalitet forbundet med det.

Sådan som jeg har læst især politimesteren i Vardes udmeldinger om det, har jeg forstået, at det i virkeligheden var tilfældigt, at han snublede over en større organisering af trafficking i en sag, der vedrørte narko. Så på den måde har hr. Søren Søndergaard ret. Omvendt kunne man jo forestille sig, at hvis man via rufferi, via et bordel eller andet kunne anvende bruddet på meddelelshemmeligheden, kunne man måske derigennem komme i gang med at få afdækket en større type af organiseret kriminalitet. Men det må vi snakke om hen ad vejen.

Det, jeg i hvert fald kunne forestille mig, var, at vi fulgte op på fru Sandy Brincks forslag om,

at vi lavede en beretning, der dækkede samtlige forslag, og at vi også på den baggrund fik rekvireret oplysninger fra Italien, fra Belgien, fra Holland, fra USA, og hvor vi i øvrigt er bekendt med, at man arbejder aktivt og seriøst på det her område.

Derudover skal vi naturligvis også have afklaret, hvad det rent faktisk er, kommunerne konkret tilbyder udenlandske prostituerede. Min viden på området er, at der ikke er en aktiv støtte til udenlandske importerede prostituerede. Der er forskellige typer af undersøgelser. Der er telefonlinjer m.v., men det opsøgende arbejde, hvor folk kan tale lettisk, estisk eller det sprog, den pågældende importerede kvinde nu taler, har jeg i hvert fald ikke hørt om eksisterer. Og der tror jeg at der et behov for at sætte ind med en særlig indsats.

Anden næstformand (Henning Grove):
Ordføreren for forslagsstillerne til B 110 og B 112, hr. Jann Sjursen.

Jann Sjursen (KRF):

I de senere år har også Danmark haft problemer, der til forveksling ligner slavehandel – handel med kvinder, der tvinges ud i prostitution.

Der har været eksempler på organiseret udnyttelse af kvinder fra Sydamerika, Asien og Østeuropa. Det er sager, hvor kvinder oftest udsættes for voldtægt, vold og trusler om vold mod sig selv eller familien, og hvor bagmændene indkasserer stort set alle de penge, kvinderne tjener som prostituerede.

Handel med kvinder er i dag en lige så god forretning for mafialignende organisationer som narko og illegal våbenhandel. Derfor er myndighederne også nødt til at slå til med samme styrke, når det er levende kvinder og ikke narkotika eller våben, der er varen. Det er udgangspunktet for Kristeligt Folkepartis forslag om at hæve strafferammerne samt et ønske om at forbedre politiets efterforskningsmuligheder.

Jeg vil godt takke ordførerne og også de to ministre for at gå ind i den diskussion, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at såvel regering som samtlige partier i Folketinget tager det her spørgsmål alvorligt.

Jeg er også enig i, at der under denne regering er taget en lang række initiativer på området, som har været gode, og at man også aktivt har bidraget til, at der i international sammenhæng er ved at ske noget. Men jeg synes lige præcis i spørgsmålet om strafferammerne og om at for-

bedre politiets efterforskningsmuligheder, at regeringens udmærkede grundholdninger ikke er nok. Jeg synes, at tiden faktisk er kommet til handling. Og jeg synes, at arbejdsgrupper og Rigsadvokat og rigspoliti og EU lidt bliver brugt som et skalkeskjul for at afvente situationen endnu en gang.

Nuvel, det positive i dag er trods alt, som også fru Anne Baastrup sagde, at holdningen er en ganske anden, end den længe har været i Folketinget til dette spørgsmål.

Jeg har også positivt noteret mig de to regeringspartiers ønske om, at vi arbejder videre med alle tre forslag i Retsudvalget og ser, hvad der kan komme ud af det.

Jeg vil godt sige, at når det gælder spørgsmålet om at hæve strafferammerne, så er der dels aspektet om at forbedre politiets efterforskningsmuligheder, dels aspektet om at få et strafniveau for handel med kvinder, der er det samme som for handel med narko og våben, men også ønsket om at få en særskilt bestemmelse i straffelovgivningen om handel med kvinder. Vi synes faktisk, det er væsentligt i sig selv også at få markeret, at vi ser det her som et særskilt problem, således at det også får en særskilt bestemmelse.

Her er der lidt forskel på Kristeligt Folkepartis og SF's beslutningsforslag. SF foreslår ikke højere straf. Det forstår jeg egentlig ikke, medmindre man ligesom vil sige, at vi venter på Straffelovrådet. SF foreslår heller ikke en særskilt bestemmelse, men dog at politiets efterforskningsmuligheder skal forbedres.

Når det gælder diskussionen om opholdstilladelse, synes vi faktisk i Kristeligt Folkeparti, at det egentlig er ganske forfærdeligt, at vi umiddelbart udviser de udenlandske prostituerede kvinder, når de bliver pågrebet. Der er ét eksempel på en kvinde, der har fået opholdstilladelse, som vi hørte indenrigsministeren redegøre for. De øvrige bliver sendt hjem. De er ofre for en forbrydelse begået her i Danmark, uden at de her i landet kan få den nødvendige hjælp til rehabilitering, som vi lægger vægt på i vores forslag.

Det er også en af krumtappene i SF's forslag, men SF foreslår så, at man skal kunne få opholdstilladelse i minimum 5 år og også arbejdstilladelse. Det mener vi er for meget i forhold til ønsket om rehabilitering. Man kan jo så selvfølgelig diskutere – det var også CD's ordfører inde på – om det skal være lige præcis 3 måneder, eller om det skal være 6 måneder. Det er vi også

villige til fra Kristeligt Folkepartis side at diskutere efterfølgende.

5 år er efter vores opfattelse for meget. Og hvis man går ind for den tanke, bør man i hvert fald ikke hjemsende udenlandske kvinder efterfølgende, sådan som det ellers fremgår af SF's forslag. Så må det være noget, der hedder permanent opholdstilladelse. Men så langt ønsker vi altså ikke at gå. Vi vil i stedet for også give nogle retskrav i forhold til lægelig, retslig og psykologisk hjælp i form af det rehabiliteringsprogram, som vi foreslår.

Til gengæld har vi ikke med – det er vi så enige med SF om – at kommunernes opgave skal klarlægges i serviceloven. Det er et af de aspekter, som vi meget gerne vil gå videre med også i udvalgsarbejdet.

Især fru Elisabeth Arnold efterlyste bredde i debatten, og jeg vil godt sige her hen imod afslutningen, at det er vi enige i. Vi er enige i, at der skal fokuseres på kunderne, at vi får tilvejebragt mere viden om disse, og vi er altså også villige til at gå så vidt som til at kriminalisere kunderne.

Vi mener også, at vi må se på annoncering og hele markedsføringen af sexindustrien. Her har vi fra politisk hold et ansvar. Det gælder også spørgsmålet om udlejning af lokaler til prostitutionformål. Det er jo et af politiets helt aktuelle problemer, at man ikke kan få lukket bordeller tilstrækkelig hurtigt og effektivt, fordi man skal kunne påvise, at der tjenes penge ud over det, der er rimeligt i forhold til leje af lokalerne, fra bagmændenes side.

Politiets indsats mener jeg er blevet forstærket i de seneste år også i kraft af de udmeldinger, der er kommet fra justitsministeren, og det er positivt. Også dér kan der i hvert fald afsættes flere ressourcer, så der også kan ske noget.

Endelig vil jeg pege på den generelle styrkelse af den sociale indsats også fra ngo'ernes side, og de er jo også i den sammenhæng afhængige af beslutninger, der træffes her i Folketinget.

Med disse aspekter i forhold til bredden i debatten vil jeg sige, at det er klart, at den enkelte kunde, der vælger at gå til en prostitueret, dansk som udenlandsk, selvfølgelig har et ansvar også over for de handlinger, over for den forbrydelse, som er blevet gjort i forhold til den prostituerede. Men jeg mener faktisk også at måtte sige, at vi her i Folketinget politisk har et ansvar for, at vi kommer videre i denne sag. For vi må ikke melde hus forbi i forhold til, at tingenes tilstand er, som den er i dag. Det er den blandt andet i

kraft af manglende lovgivning og opfølgning på nogle af de problemer, der har været i de senere år.

Med disse ord vil jeg gerne takke alle ordførere for en god debat og ser også frem til det fortsatte udvalgsarbejde.

Vi vil også godt være med til at skrive en beretning om forslagene. Jeg vil godt overveje specielt spørgsmålet om, hvorvidt der skal skrives beretning om at hæve strafferammerne, eller om vi skal lade det gå direkte til afstemning ved en andenbehandling, så vi dog kan komme videre i specielt den sag.

Under alle omstændigheder ser jeg frem til et positivt udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 118:

Forslag til folketingsbeslutning om at betragte 38 af Europarådets 42 medlemslande som sikre lande.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsat 20/2 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Beslutningsforslaget går ud på, at regeringen skal betragte 38 af Europarådets 42 medlemslande som sikre lande, sådan at vi i Danmark ikke længere skal kunne give asyl til mennesker fra de lande. De skal afvises ved grænsen uden asylbehandling.